

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.791 van 29 juni 2015
in de zaak A. 212.949/XIV-35.781**

In zake : de UNIE VAN PROFESSIONELE TRANSPORTEURS EN
LOGISTIEKE ONDERNEMERS (UPTR)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederik Vanden Bogaerde
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Werk
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gilbert Demez en Ivan Ficher
kantoor houdend te 1030 Brussel
Wijnheuvelenstraat 227
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 juni 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het koninklijk besluit van 24 april 2014 ‘tot uitvoering van de
artikelen 35/1 en 35/3 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming
van het loon der werknemers met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid
voor de betaling van het loon in het kader van bepaalde transportactiviteiten’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord
ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voorzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alexander Colaert, die *loco* advocaat Frederik Vanden Bogaerde verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Ivan Ficher, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 20 juli 2012 wordt het paritair comité voor het vervoer en de logistiek (hierna: paritair comité 140) om advies gevraagd onder meer over de toepassing van het stelsel van hoofdelijke aansprakelijkheid voor de betaling van het loon “op de volgende activiteit/activiteiten: ‘wegvervoer voor rekening van derden en logistieke activiteiten voor rekening van derden, voor zover deze activiteiten niet uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van het paritair comité 140’. In diezelfde brief wordt benadrukt dat de geraadpleegde paritaire comités of subcomités enkel een advies kunnen uitbrengen met betrekking tot de activiteiten waarvoor ze bevoegd zijn (en dus niet voor activiteiten die onder de bevoegdheid

van een ander paritair comité of subcomité vallen). Er wordt nog vermeld dat ze “zich in hun advies ook [kunnen] uitspreken voor een beperking van de draagwijdte van het toekomstig koninklijk besluit tot slechts bepaalde activiteiten.”

3.2. Uit de notulen van de vergadering van 20 juni 2013 van het paritair comité 140 blijkt dat één enkel agendapunt werd geagendeerd met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid, te weten het tweede agendapunt dat luidt: “Ontwerp KB hoofdelijke aansprakelijkheid loonschulden”.

In diezelfde notulen is te lezen:

“2. Ontwerp KB hoofdelijke aansprakelijkheid loonschulden

De heer S. licht het ontwerp van het Koninklijk besluit betreffende de bescherming van het loon der werknemers met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de betaling van het loon in het kader van bepaalde transportactiviteiten toe.

De heer S. benadrukt dat hij het advies van het Paritair Comité wenst, zodat men het ontwerp van KB kan aanpassen waar nodig.

Subsector bussen

Er is een unaniem advies van de sociale partners, hetgeen geïmplementeerd zal worden in de finale wetgeving, aldus dhr. S.

Subsector verhuisondernemingen

Er is een unaniem advies van de sociale partners, hetgeen geïmplementeerd zal worden in de finale wetgeving, aldus dhr. S.

Subsector wegvervoer en logistiek voor rekening van derden

Mevrouw V.C. vertolkt de twee randvoorwaarden voor de goedkeuring van het voorliggend ontwerp KB: (a) het niet zonder meer tevens het (para)fiscale luik opleggen en (b) het uitbreiden van de in het voorliggend ontwerp van KB besloten maatregel naar die andere PC's waar ook activiteiten van wegvervoer voor rekening van derden plaatsvinden, met daarbij in het bijzonder de focus op de PC's 117, 127 en 124.

In die mate is er dan een unaniem positief advies van de sociale partners.

Dhr. S. betuigt zijn akkoord hiermee.

Subsector taxi's

Er is geen unanieme advies van de sociale partners.

Dhr. St. stelt daarenboven de kwestie van de telefooncentrales (dispatchers) aan de orde: GTL wil deze organisaties expliciet uitgesloten zien uit het toepassingsgebied van het ontwerp KB.

Bovendien stelt zich volgens GTL de vraag of de telefooncentrales wel opdrachtgever zijn in de zin van artikel 62 Programmawet I dd. 29 maart 2012.

De syndicale bank volgt het standpunt van GTL niet, minstens dient dit verder besproken te worden in de eerstvolgende werkgroep taxi's.

Dhr. S. treedt GTL evenmin bij.

De sociale partners van de subsector bussen en van de subsector

verhuisondernemingen gaven tevens een unaniem advies aangaande de hoofdelijke aansprakelijkheid voor (para)fiscale schulden. Dit kan dan ook opgenomen worden in wetgeving, aldus dhr. S.”

3.3. De voorzitter van het paritair comité 140 schrijft op 27 januari 2014:

“Adviezen PC 140 aangaande hoofdelijke aansprakelijkheid
In haar vergaderingen dd. 20.06.2013 en 19.09.2013 besliste het PC 140 tot het formuleren van volgende adviezen:
Subsector bussen (140.01)
Er is een unaniem advies van de sociale partners - cf bijlage bij deze nota.
Subsector verhuisondernemingen (140.05)
Er is een unaniem advies van de sociale partners - cf bijlage bij deze nota. Voor een goed begrip ervan : de hoofdelijke aansprakelijkheid dient enkel te slaan op de fiscale en sociale schulden, niet op de loonschulden.
Subsector wegvervoer en logistiek voor rekening van derden (140.03)
De sociale partners stellen twee randvoorwaarden voor de goedkeuring van het voorliggend ontwerp KB tot uitvoering van de artikelen 35/1 en 35/3 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de betaling van het loon in het kader van bepaalde transportactiviteiten: (a) het niet zonder meer tevens het (para)fiscale luik opleggen en (b) het uitbreiden van de in het voorliggend ontwerp van KB besloten maatregel naar die andere PC's waar ook activiteiten van wegvervoer voor rekening van derden plaatsvinden, met daarbij in het bijzonder de focus op de PC's 117, 127 en 124.
In die mate is er dan een unaniem positief advies van de sociale partners op het voorliggend ontwerp KB.”

3.4. Het bestreden besluit wordt op 6 mei 2014 in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt. In de aanhef van het bestreden besluit ‘tot uitvoering van de artikelen 35/1 en 35/3 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de betaling van het loon in het kader van bepaalde transportactiviteiten’ wordt gewag gemaakt van het eenparig advies van het paritair comité 140 van 20 juni 2013. De aanhef van het betreden besluit luidt:

“Gelet op de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, artikel 35/1, § 1, 1°, ingevoegd bij de wet van 29 maart 2012 en gewijzigd bij de wet van 11 februari 2013, en artikel 35/3, § 3, tweede lid, ingevoegd bij de wet van 29 maart 2012;

Gelet op het eenparig advies van het Paritair Comité voor het vervoer en de logistiek, gegeven op 20 juni 2013;

Gelet op advies 55.481/1 van de Raad van State, gegeven op 24 maart 2014 met

‡CJGPMBAA-BCBDBJV‡

toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;
Op de voordracht van de Minister van Werk [...]”.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. Het enige middel is genomen uit de “schending van art 35/1 tot 35/6 van de wet van 12 april 1965 ‘betreffende de bescherming van het loon der werknemers’ (hierna: de loonbeschermingswet).

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift uiteen dat uit de tekst van het bestreden besluit niet blijkt dat het werd uitgevaardigd na overleg in de Ministerraad, waardoor er een eenparig advies van het paritair comité 140 moet voorhanden zijn. Er is echter geen eenparig advies, want de subsector van de taxi’s gaf geen akkoord en de subsector van het wegvervoer voor derden gaf geen voorbehoudsloos advies. Niet elke subsector was dus akkoord en de gevraagde gelijktijdige invoering voor die activiteiten die ressorteren onder een paritair comité waaronder ook bedrijven vallen die vervoer van goederen voor rekening van derden doen, is niet gerealiseerd. De gelijktijdige invoering werd in geen geval gerealiseerd, minstens niet voor bijvoorbeeld de paritaire comités 117 en 127. De tekst van het bestreden besluit lijkt zelfs aangetast door valsheid door te spreken over een zogenaamd eenparig advies.

5. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat met toepassing van de artikelen 35/1 en 35/2 van de loonbeschermingswet een eenparig advies van het paritair comité, zelfs andersluidend, volstaat om het bestreden besluit vast te stellen zonder overleg in de Ministerraad. Een eensluidend advies is hier niet vereist.

Bovendien volstaat het dat het advies van het paritair comité 140 (de bevoegdheden van het paritair subcomité 140.03 worden momenteel

uitgeoefend door het paritair comité 140) eenparig is omtrent het toepassingsgebied van het bestreden besluit, dat tot het toepassingsgebied van het paritair subcomité 140.03 is beperkt en dat geen ander subcomité betreft. De verwerende partij stelt nog dat “alle organisaties die binnen het paritair comité 140 zetelen, ongeacht het feit of ze gespecialiseerd zijn in een bepaalde subsector [...] op 20 juni 2013 aparte adviezen [hebben] uitgedrukt voor elke subsector die valt onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 140”. Dat er geen eenparig advies was van de subsector van de taxi’s “betekent enkel dat er omtrent de toepassing van het stelsel van de hoofdelijke op de ondernemingen die vallen onder het toepassingsgebied van het paritair comité voor de taxi’s nr. 140.02, geen eenparig advies was van alle organisaties die binnen het paritair comité nr. 140 zetelen”. Daardoor is het bestreden besluit niet onwettig aangezien dit enkel de ondernemingen betreft die vallen onder het toepassingsgebied van het paritair subcomité 140.03. Over de activiteiten gevisieerd door het bestreden besluit, zijnde de activiteiten die onder subcomité 140.03 vallen, is er wel degelijk een eenparig advies van het paritair comité 140. De twee randvoorwaarden die werden geformuleerd, maken volgens de verwerende partij deel uit van het eenparig advies van het paritair comité 140.

Het feit dat er op dit punt een eenparig advies is van het paritair comité 140 werd bevestigd door de voorzitter van het paritair comité en de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

6. De verzoekende partij betwist die argumentatie. Zij zet in haar memorie van wederantwoord uiteen eensdeels dat eenparigheid noodzakelijkerwijze eensluidendheid inhoudt. Aangezien het advies zoals de verwerende partij zelf aangeeft, andersluidend is, is het onmogelijk eenparig. Anderdeels meent zij dat, zelfs indien eensluidendheid niet is vereist, een eenparig advies had moeten worden bekomen van de subsector 140.03 wat echter onmogelijk is omdat op het ogenblik dat het advies werd verleend subsector 140.3 nog niet beschikt over een samengesteld comité. In de mate met de verwerende partij wordt aangenomen dat het volledige paritair comité 140 de bevoegdheden van de subsector uitoefent, dan

diende het paritair comité één advies te geven waarbij “het gebrek aan eenparigheid bij de taxi's dus uiteraard gaat doorwerken naar het volledig advies toe”. Zelfs indien geen rekening wordt gehouden met die sector, dan nog ligt geen unaniem advies voor het wegvervoer voor, wegens de van werkgeverszijde geformuleerde opschortende voorwaarden die aan de eenparigheid werden gegeven. Aangezien deze voorwaarden niet zijn vervuld, is er geen eenparigheid.

7. In haar laatste memorie met verzoek tot voortzetting van de rechtspleging herhaalt de verwerende partij dat krachtens de geldende regelgeving wel een eenparig maar geen eensluidend advies is vereist. Het bestreden besluit mag andersluidend zijn ten overstaan van het (eenparig) advies van het paritair comité zonder dat overleg in de Ministerraad is vereist. Zij wijst er voorts nogmaals op dat het advies wel degelijk mocht worden verleend door het paritair comité 140 aangezien de bevoegdheden van paritair subcomité 140.03 binnen de bevoegdheden vallen van het paritair comité 140. Tot slot blijft zij erbij dat er binnen het paritair comité 140 geen afwijkende meningen waren omtrent het beperkte toepassingsgebied van het bestreden besluit dat tot het bevoegdheidsgebied van het paritair subcomité 140.03 is beperkt en dat geen ander paritair subcomité betreft. Essentieel in haar betoog ter zake is dat “In het kader van de uitoefening van zijn bevoegdheden [...] het paritair comité in zijn geheel telkens een apart advies [heeft] gegeven voor elke ‘subsector’ dat onder haar bevoegdheden viel bij gebreke aan werkende paritaire subcomités op het ogenblik van het advies van 20 juni 2013. Sommige van deze adviezen van het paritair comité nr. 140 zijn unaniem, andere niet. Wat de activiteiten die vallen onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 140.03 betreft (waarop het aangevochten besluit betrekking heeft, heeft het paritair comité nr. 140 (in zijn geheel) een unaniem advies gegeven [...]”. Het gaat telkens om onderscheiden adviezen verstrekt door het gehele paritair comité over het toepassingsgebied van de hoofdelijke aansprakelijkheid per subsector doch niet om “aparte adviezen van deze ‘subsectoren’”. Geen enkel advies mocht van een subsector uitgaan bij gebrek aan werkende paritaire subcomités. Wat de activiteiten betreft die vallen onder het toepassingsgebied van het paritair subcomité 140.03, is de verwerende partij de mening toegedaan dat de geformuleerde randvoorwaarden deel uitmaken van het

eenparig advies van het paritair comité 140 in zijn geheel en dat “de niet vervulling van deze voorwaarden [...] niet de eenparigheid van het advies [treffen] maar enkel de eensluidendheid ervan met betrekking tot het bestreden besluit”.

Beoordeling

8. Hoofdstuk VI/1, afdeling 1, van de loonbeschermingswet bevat een regeling betreffende de hoofdelijke aansprakelijkheid van opdrachtgevers, aannemers en onderaannemers voor de betaling van het loon aan de betrokken werknemers.

Artikel 35/1, § 1, 1°, van diezelfde wet schrijft met betrekking tot het bepalen door de Koning van de activiteiten waarop de regeling van toepassing is het eenparig advies voor van het bevoegde paritair comité of subcomité. Bij ontstentenis van een bevoegd of werkend comité wordt dat advies gegeven door de Nationale Arbeidsraad. Bij ontstentenis van een eenparig advies treedt de Koning op bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Het bestreden besluit verleent uitvoering aan de artikelen 35/1 en 35/3 van de loonbeschermingswet: artikel 1 ervan definieert het begrip “activiteiten”, zoals bedoeld in artikel 35/1, § 1, 1°, van die wet en de artikelen 2 en 3 van het bestreden besluit stellen het minimumloon respectievelijk de referteperiode, zoals bedoeld in artikel 35/3, § 3, tweede lid, van dezelfde wet, vast.

De aanhef van het bestreden besluit luidt :

“Gelet op de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, artikel 35/1, § 1, 1°, ingevoegd bij de wet van 29 maart 2012 en gewijzigd bij de wet van 11 februari 2013, en artikel 35/3, § 3, tweede lid, ingevoegd bij de wet van 29 maart 2012;

Gelet op het eenparig advies van het Paritair Comité voor het vervoer en de logistiek, gegeven op 20 juni 2013;

Gelet op advies 55.481/1 van de Raad van State, gegeven op 24 maart 2014 met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973”.

9. Aangezien artikel 1 van het bestreden besluit “de werken of diensten die zijn vermeld in het koninklijk besluit dat de bevoegdheid regelt van het Paritair Subcomité voor het wegvervoer en de logistiek voor rekening van derden” beoogt, moet worden aangenomen dat met het in artikel 35/1, § 1, 1°, van de loonbeschermingswet bedoelde eenparig advies “van het bevoegde paritair comité of subcomité” te dezen wordt verstaan een eenparig advies dat wordt verstrekt door het paritair subcomité “voor het wegvervoer en de logistiek voor rekening van derden”, zijnde het paritair subcomité dat binnen het paritair comité “voor het vervoer en de logistiek” is opgericht bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 22 januari 2010 ‘tot oprichting van de paritaire subcomités voor het vervoer en de logistiek en tot vaststelling van hun benaming en bevoegdheid’.

10. Het door artikel 35/1, § 1, 1°, van de loonbeschermingswet vereiste eenparig of unaniem advies van het bevoegde paritair comité of subcomité moet worden opgevat als een substantieel vormvereiste dat verband houdt met de regelmatigheid van het te nemen besluit.

11. In de mate de verzoekende partij beoogt te stellen dat het eenparig advies bedoeld in artikel 35/1, § 1, 1°, van de loonbeschermingswet niet alleen een met eenparigheid van stemmen genomen advies betreft maar ook een “eensluidend” advies, “eensluidend” in de zin van een voorafgaand advies dat de overheid die vervolgens de beslissing neemt, bindt, kan zij niet worden gevolgd. Het voorafgaand in te winnen (te dezen eenparig) advies bindt de overheid die de eindbeslissing moet nemen in de regel niet. Wanneer de wetgever een eensluidend bindend advies vereist, dient hij zulks uitdrukkelijk te bepalen wat te dezen niet het geval is. Artikel 35/1, § 1, 1°, van de loonbeschermingswet vereist een voorafgaand advies dat met eenparigheid (of unanimiteit) is tot stand gekomen doch vereist geen eensluidend (bindend) advies.

12. Met de verzoekende partij moet daarentegen worden vastgesteld dat te dezen geen eenparig of unaniem advies voorligt dat voldoet aan de voorwaarde van artikel 35/1, § 1, 1°, van de loonbeschermingswet.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat geen advies voorligt van het paritair subcomité voor het wegvervoer en de logistiek voor rekening van derden (140.03).

De verwerende partij argumenteert dat het paritair subcomité voor het wegvervoer en de logistiek voor rekening van derden - dat zoals hiervoor is gebleken, het te dezen bevoegde subcomité is -, een niet werkend comité is aangezien zijn leden sedert de inwerkingtreding op 19 februari 2010 van het koninklijk besluit van 22 januari 2010 ‘tot oprichting van de paritaire subcomités voor het vervoer en de logistiek en tot vaststelling van hun benaming en bevoegdheid’ nog niet zijn benoemd zodat het advies werd gevraagd aan het paritair comité 140 aangezien “de bevoegdheden van het paritair subcomité nr. 140.03 derhalve worden uitgeoefend door het paritair comité nr. 140”.

Los van de vraag of bij gebrek aan werkend subcomité het advies van het paritair comité volstaat, rechtvaardigt die situatie echter niet dat geen toepassing wordt gemaakt van het substantieel vormvereiste vereist door artikel 35/1, § 1, 1°, van de loonbeschermingswet dat voorziet in een “eenparig advies van de bevoegde paritaire comités of subcomités”, en bepaalt dat bij ontstentenis van bevoegd of werkend paritair comité of subcomité dit eenparig advies wordt gegeven door de Nationale Arbeidsraad of “bij ontstentenis van een eenparig advies” de Koning de werken of diensten bepaalt “bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”.

Met de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat te dezen evenmin een eenparig of unaniem advies van het (overkoepelende) paritair comité 140 voorligt over het agendapunt “Ontwerp KB hoofdelijke aansprakelijkheid loonschulden” dat heeft geleid tot het bestreden besluit. Het op 20 juni 2013 gegeven advies was niet unaniem. Unanimité houdt in dat er geen afwijkende meningen waren binnen het paritair comité. Het standpunt van de verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij argumenteert eensdeels dat het advies wel

degelijk mocht worden verleend door het paritair comité 140 aangezien de bevoegdheden van paritair subcomité 140.03 binnen de bevoegdheden vallen van het paritair comité 140 en anderdeels dat het te dezen activiteiten betreft die vallen onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 140.03 waarbij “het paritair comité in zijn geheel telkens een apart advies gegeven [heeft] voor elke subsector dat onder haar bevoegdheden viel bij gebreke aan werkende paritaire subcomités op het ogenblik van het advies van 20 juni 2013”. De verwerende partij gaat er aldus aan voorbij dat aan het paritair comité 140 één enkel agendapunt betreffende de hoofdelijke aansprakelijkheid voor loonschulden werd voorgelegd, met name het “Ontwerp KB hoofdelijke aansprakelijkheid loonschulden” dat het bestreden besluit is geworden en waarvan het toepassingsgebied moest worden bepaald wat de erdoor beoogde activiteiten betreft. Er moet worden aangenomen dat in die omstandigheden het gevraagde advies leidt tot één enkel advies van het paritair comité 140 (en dus niet tot ‘aparte adviezen per subsector’) omtrent het toepassingsgebied van het aan dat paritair comité voorgelegde ontwerpbesluit. Voormeld paritair comité 140 is krachtens artikel 1 van het koninklijk besluit ‘tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en de bevoegdheid voor het Paritair Comité voor het vervoer en de logistiek’, met inachtneming van de daarin bepaalde uitzonderingen, niet alleen bevoegd voor de sector van het “wegvervoer en de logistiek voor rekening van derden” (140.03) maar ook voor de subsectoren van de “bussen” (140.01), de “verhuisondernemingen” (140.05), en, ten slotte, de “taxi’s” (140.02) en, derhalve, voor (al) de door die sectoren verrichte activiteiten.

Te dezen blijkt uit de notulen van de vergadering van 20 juni 2013 van het paritair comité voor het vervoer en de logistiek dat, wat de subsector van de taxi’s betreft, de sociale partners onderling van mening verschilden en de onderlinge overeenstemming in het paritair comité aldus doorbrak.

Indien zoals wordt geargumenteed door de verwerende partij, geen rekening diende te worden gehouden met de subsector van de taxi’s want niet behorende tot het paritair subcomité 140.03 maar tot het paritair subcomité 140.02, valt niet te begrijpen - zoals nochtans blijkt uit de notulen van de vergadering van

20 juni 2013 -, waarom de verwerende partij er zich tijdens de vergadering van het paritair comité wel toe engageerde om het unanieme advies van het paritair comité wat de subsector van de bussen en de subsector van de verhuisondernemingen betreft, te implementeren in het te nemen (thans bestreden) besluit dat volgens de verwerende partij nochtans “enkel de ondernemingen die vallen onder het bevoegdheidsgebied van het paritair subcomité 140.03, betreft”. De laatstgenoemde subsectoren behoren immers tot respectievelijk het paritair subcomité 140.01 en het paritair subcomité 140.05 en dus niet tot het paritair subcomité 140.03. Dat die implementering uiteindelijk niet heeft plaatsgevonden of zelfs (omdat geen eensluidend advies was vereist) niet moest plaatsvinden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen eenparig advies voorligt van het paritair comité 140 met betrekking tot (het toepassingsgebied van) het haar voorgelegde ontwerpbesluit nu er, wat de subsector taxi's betreft, alvast geen unaniem advies van de sociale partners voorhanden was.

Gelet op het voorgaande is er dan ook geen sprake van een eenparig advies van het paritair comité voor het vervoer en de logistiek zodat het ontwerpbesluit voor overleg aan de ministerraad diende te worden voorgelegd.

13. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het koninklijk besluit van 24 april 2014 ‘tot uitvoering van de artikelen 35/1 en 35/3 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de betaling van het loon in het kader van bepaalde transportactiviteiten’.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques